

วันที่ ๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๖๗

เล่ม ๒๕ ตอนที่ ๕

วิทยากรย์

เจ้าของ : สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา
 บรรณาธิการ : อารีย์ชอกร
 ตำนานกรม : กรมตำรวจ กระทรวงมหาดไทย
 รัพิมพ์ : โรงพิมพ์อักษรประดิษฐ์

๓๕ ครุเทพ

ความเห็นของพ่อตึก

เรื่องพระราชบัญญัติประถมศึกษา

ผู้ตรวจการศาลรัฐธรรมนูญ

ความเห็นพ่อตึก

เรื่องพระราชบัญญัติประถมศึกษา

วันหนึ่งที่บ้านคุณพระมีงาน พ่อตึกเขียนพวงเจ้าของบ้านพอเสร็จ การตั้งน้ำชาหมากบุหรี่แล้ว ก็แอบเข้าไปมาบอกค่อยๆ ที่ข้าพเจ้าว่า ลูกแม่ อ่อม สดตามคุณพระที่ข้าพเจ้าโดนคดีร้าย ตมายเกณฑ์ให้เข้าโรงเรียนในตำบลศกหน้านี้แล้ว แต่ส่วนลูกของคุณพระที่กรุงเทพฯ ๓ นี้ไม่เห็นมีใครถูกเกณฑ์สักคน แต่คุณพระก็ส่งลูกเข้าโรงเรียนทุกคน อยู่ที่นี่เอง. เตี่ยนี่ลูกนางแพนแม่ครัวของคุณพระนี่แหละ ทำอย่างไรจึงจะได้เข้าโรงเรียนบ้าง? เกณฑ์เขาก็ไม่เกณฑ์ อยุ่ก็เลยเจ็ดช่วยไปแล้ว คุณพระท่านให้นางแพนส่งลูกเข้าโรงเรียนเอง เพราะตัวก็มีเงินก้อนอยู่แล้ว แต่นางแพนเล่นไฟไม่ได้ หุบก เงินที่ควรจะเสียสำหรับการศึกษาของลูกจึงไปเสียให้วงไฟหมก. การศึกษาในกรุงเทพฯ ๓ ก็แพงเสียด้วย เพราะยังไม่มีโรงเรียนประชาบาลที่ไม่เก็บค่าเล่าเรียน. ข้าพเจ้าบอกพ่อตึกว่า ต้องคอยให้กรุงเทพฯ ๓ ใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษาเสียก่อน พ่อตึกส่ายหน้าแล้วก็ไปเอาใจใส่ในเรื่องที่ชาและ การเลี้ยงท้องไป.

เมื่อว่างมือและมีโอกาสเมื่อไร แถแอย เข้า มา สทนากัย
 ข้าพเจ้าบ่อย ๆ. คุณแถชอบพูดกับข้าพเจ้ามาก ที่ จะ คิด ว่า ข้าพเจ้า
 เป็นคนหนึ่งที่พอจะฟังอะไร ๆ ของแกเข้าใจ และ อย่างน้อยก็มี
 มุกตลกจิกต้อความแถใหม่ ๆ. อัมที่จริงข้าพเจ้าก็มีมุกตลกจิกต้อ
 แกจริง ๆ ทั้งเคยแถสทงแล้วบ่อย ๆ ว่า แก ฉลาด แต่ ขาคถการ
 ศึกษาที่เขม ธิจลัดขณะ. ค่อย ยัง ชั่ว ที่ ความ ซาคนี้ ได้ สติ อัมเป็น
 ความรู้ สำนึกตัวเข้ามา หุ เจอ จึง ทำให้แก เขมคน ตรง ซ้าม กับ โง่
 แถมหยิ่ง ซึ่ง จะไม่ ได้ มุกตลกจิกต้อ ากใคร เลย แม้คนโง่ แถมหยิ่ง
 ้วยกัน. อัมคน หยิ่ง ต้อหยิ่ง นั้น จะ โง่ หรือ ฉลาด ก็ ตาม ถ้า
 ความเห็น ซัดกัน เข้าที่ไร ก็ ชวนให้ วิวาท ไม่สามารถ จะ ตกลง กัน
 ได้ แต่ ส่วน ข้าพเจ้ากับ พ่อ ด็ก นั้น ความเห็น ซัด กัน บ่อย ๆ แต่
 เราตกลง กันได้ ทด ที. คือ ถ้าไม่ตกลง เห็น ตามกัน ก็ ตกลง เห็น
 ต่าง กัน เขม อัมได้ ความตกลง ที่ไม่ ต้อง วิวาท ทั้ง ซัม ทั้ง ล่อง. อัม มี
 แถสที่ พ่อ ด็กเรียกตามภาษาของ แกว่า ยรมมุกตลกจิกต้อที่เคียว. มุกตลก
 จิกต้อของ ข้าพเจ้า ต้อแกโดยมากเกิดเพราะเห็นแก ขาคถการศึกษา และ
 มุกตลกจิกต้อของ แก ต้อข้าพเจ้า มัก เกิด จากเห็น ข้าพเจ้า เป็นคน ไม่ ซาค
 วยวคมี.

ปัญหาข้างใจ ซ้อ ค่อไป ของ พ่อ ด็ก อยู่ที่ ว่า โรคเสมียนใน
 สมัยนี้ ก็ ร้าย อยู่ แล้ว แต่โรคเกณท์ศึกษาใน สมัยข้าง หน้า จะ
 มีร้ายใหญ่ หรือ? ข้าพเจ้าถาม ว่าแก ทมาบความ อย่างไร แก

ตอนที่ ๕ ความเห็น พ่อ ด็ก เรื่อง พระราชบัญญัติ ประถมศึกษา ๒๔๓๓
 คอย ว่า คนเรา เห็น ตาม กฎธรรมคาก็รู้ อะไร ก็ใคร จะ ใช้ ความรู้
 ของตัวใน ทางหา เลียง ซัพ คน ~~ซึ้ง~~หนังสือ จึง อยากร จะ ทำ งานหนังสือ.
 การเรียน สมัยใหม่ สัก คน สำหรัย ราชการ ก็รู้ แล้ว รู้ รอกไป ลูก
 พ่อ เมื่อออก บ้าน แพน จะ มา เข้า สำหรัย รัฐบาล ทั้ง แถ เขม เสมียน หน ซัม ถึง
 เขม เสมียนก็ ก็ สำหรัย ประเทศ เพราะ เสมียนก็หา ยาก กว่า กสิกร
 แต่ไม่ ซ้า เสมียนก็ มี ครบ ตำแหน่ง อธิบดี เจ้า กรม ปลัด กรม นาย
 เวย ก็ ตัว มี เต็ม ตำแหน่ง ยิ่ง ค่ำ ลง ไป ถึง เสมียน ยังมี ตำแหน่ง.
 ยังมี พวก เสมียน อาสา คือ พวกฝักหัก รอเงินเคื้อน และ พวก
 เกาะ ยัมโต ออฟฟิศ ซักเขม ถ่าย เขม ถอง แทย จะ ว่า ว่า ที่ไหน ประภาศ์ หา
 เสมียน ๒ คน รุ่ง ซัม จะมี ผู้ ส้มค ตั้ง ไทล แม้ เงิน เคื้อน ๒๐ บาท
 ก็ อยกว่า รายได้ ของ กรมกร และ กสิกร ก็ ยัง ยินดี รับ. พวกเหล่านี้
 ไม่ใช่ อยากร เขม เสมียนเพราะ ภูมิ ลำเนา ของเขา เคยหา ธิม กัน ทาง ซัม
 เสมียน ตรง ซ้าม เขา ทั้ง ภูมิ ลำเนา ของเขา เพื่อ มา ทำ งาน เสมียน
 เพราะ เขา เห็น เขม ซัมโต สวรรค และ วิชชา ที่ เขา เรียน มา ก็ ชวนให้
 กระต้อมใน ทาง นั้น ้วย นะ นั้น โรค เสมียน จึง ปรากฎ อากถาร ซัม ใน
 กรุงเทพ ๆ มาก กว่า ที่ ซัม.

ข้าพเจ้า ขอด พ่อ ด็ก ว่า ประตุ สวรรค ซึ่ง แถ ก่อ น เปิด ต่าง
 สอง ขาน นั้น เคียว นี้ เปิด จัม แถ ทำ นั้น ค่อไป ไม่ ซ้า อาก ปัก มิค
 ที่ เคียว ได้. พ่อ ด็ก ไม่ ได้ ยิน หรือ ว่า ปี นี้ มี นักเรียน ได้ ม้อถม บวิชฎณ
 (มัธยม ๔) เทียว วัง หา งาน เสมียน ้วย ความ ยาก ลำยาก ซึ่ง

แต่ก่อนไม่เคยได้ยินเลย? คนเรียนไม่ถึงขั้น จะเขียด พวกนี้ขึ้นไป ยากเต็มที นอก จาก ทาง ส่วนตัว ซึ่งไม่ควร จะมีแค่นี้ มีอยู่ มาก. ต่อไป สัก หน่อย ถ้ามี การเลือกคนเข้ารับ ราชการโดย วิธี ซึ่งสม่ำเสมอ กันหมด . คนเรียนน้อย จะแพ้ เปรียบคนเรียนมาก. ยิ่งเมื่อถึง มี กฎบังคับซัก ชั้น ความ รู้ สำหรับผู้ จะเลื่อนชั้น, รับตำแหน่ง สูง ๆ เช่น ตำแหน่ง เจ้า กรม จะได้แก่ ผู้เขียน วิทยาคติ หรือ เปรียญแห่ง มหา วิทยาลัย เท่า นั้น ตำแหน่ง ชั้น รอง ๆ ลง มา ก็ค่อย ลง ค่อย ลง มา จน ตำแหน่ง เสมียน ก็ จะ ค่อย สบายได้ วิชา เสมียน เขียน อัน มี ซัก ชั้น ทั่วๆ กัน หมด. ทั้ง นี้ ประการ ราชการ ที่ เป็กรับ รับนักเรียน สามัญ ก็ จะ เขียน ชั้นปึก และโรค เสมียน ก็ จะ เขียน อัน ระวังไป ด้วย ขา ขนาค ศักดิ์ สิทธิ นี้ ที่โลก รู้จัก และใช้ กัน อยู่ แล้ว หันเอง. พ่อเด็ก ทว่า ข้าพเจ้า เห็น ขอฟทิมิสต์ เห็น อะไร แต่ข้าง คี คอย จะ หวัง แต่ข้าง หน้า แต่คราวนี้ ไม่กล้าถาม ออกมาต่าง ๆ ว่าเมื่อไร เพราะกลัว ข้าพเจ้า จะ คอย เหมือม คราว ก่อนว่า นั้นนะซี.

เสียง คุณ พระเรียก พ่อเด็ก แก้ว วิ่ง ปรายไป จิต หน้า ซา ถวายพระ เพราะ สวด มนต์ ไร้แล้ว. แก้ว โขใช้ แต่ พอสั่ง พระเสร็จ แก ก็ กลับ มา รับ มือ ข้าพเจ้า ต่อไปอีก. คราวนี้ แก ว่า เขา เอะ โรค เสมียนไม่ สำคัญ บางที ต่อไป อากาเร ก็ จะ ค่อย ทยอยไปเอง และ แก ยินดี ที่ได้ ความ รู้ ใหม่ ว่า มียา แก่ อย่าง ศักดิ์ สิทธิ ซึ่ง แก ยัง ไม่ ได้ เคย เวียน จาก หนังสือ พิมพ์เลย. แต่โรค เณรศักดิ์ศึกษา จะ ว่า อย่างไร ?

ตอนที่ ๕ ความเต็ม พ่อเด็ก เรื่อง พระราชบัญญัติ ประถมศึกษา ๒๙๕
โรคนี้ใหญ่หลวงนัก และ จะ ระบายไป ทุก หย่อม หล้า ทั่ว พระราช อาณาเขตก็ ทาม รอย แห่ง โรงเรียน ที่ ตั้ง ขึ้น ตาม พระราชบัญญัติ ประถมศึกษา ซึ่ง กำลัง แผล ออกไป ทุก ทั่ว รั้วแห่ง. ข้าพเจ้า ย้อน ตาม พ่อเด็ก ว่า แก หมายถึง ความ อย่างไร.

แก อธิบาย คล้าย ๆ กับ คำ ที่ ข้าพเจ้า รวบรวม ได้ ทั้ง นี้ คือ.

<p>เด็กชานาอยู่บ้าน เลี้ยงควาย กับ ห้อง. แก่ผ้า หรือ หุ่น ซัก เขมร.</p>	<p>เด็กชานาเข้าโรงเรียน เรียน หนังสือ. สวมกางเกง และ เสื้อ ชั้น โห เรียบ ร้อย. จับดินสอด่ ปลายกา อ้น เล็ก ๆ. งานเขาใหม่ ร่ม. อยู่กับ ดิน กับ โคลน.</p>
---	--

จับดินสอด่หรือคะพอกันใหญ่ ๆ.
งานหนัก กว่า แกศ ผน.
อยู่กับ ดิน กับ โคลน.

การ อบรม สอน อย่าง นี้มัน แทย จะ เขียน ขาว กับ คำ ก็ ว่า ได้ และ ไม่ใช่ อบรม เพียง ครู ยาม อบรมกัน ตั้ง ห้าปี เจ็ดปี ผล สำเร็จ คง ไม่ค่อย. วิชา อยู่ เกิด อยู่ โรงเรียน แต่ กลาง วัน เข้าเขียน และ กลางคืน อยู่บ้าน แต่ กลาง คืน ก็ นอน เข้าเขียน ก็ เวลา สั้น นิด เกี้ยว จะ ช่วย การ ย้ายได้ แต่ เด็ก น้อย การ อบรม ของ โรงเรียน มี หน้า หน้า หนัก มากกว่า แต่ เขียน หน้า หน้า เท่า กับ ดิน สด และ ค้ำม ปลายกา ที่ ตรง ข้าม แก่ ความ ต้อง การ ของ ชาว นา ที่ ต้อง ทน หน้า หน้า ไถ โต ชั้น ลูก ชาว นา จะ ทำ นา หรือ? ยิ่ง คิด ถึง ข้อ ที่ ว่า คนเรา เรียน อะไร ก็ อยาก

ใช้วิชาที่เรียนเมื่อทางอาชีพต่อไป ก็ยังระอิมยิมว่า ลูกชาว นาร ะหัน หลังให้นา และหันหน้าไปแสวงหา การใช้วิชาที่เรียน ซึ่ง เมื่อนางเขา ตามที่ ขบรม มา. ทั้งนี้โรค เณท์ศึกษา ก็ร้าย กายยิ่ง กว่าโรค เสมียน ร้อย เท่า พันทวี เพราะ จะ ระบาดไปทั่ว พระราช อาณา เขตต์.

ข้าพเจ้า เคย บอก แล้ว ว่า พ่อเด็ก เข็ม คม หลุด ช่าง สังกะ ช่าง คิค ความ สังกะ ของ แด เรื่อง นี้ ก็ แสลง ทำ ฉลาก ชัก อย่างหนึ่ง. แต่ แกง การ การศึกษา ขาด การ เข้า ถึง ที่ สมุค ใหญ่ ๆ ใน ภาษา ต่าง ประเทศ แก จึง เป็น เพียง คน ตา แผล มน ออก กำแพง ซึ่ง แล คุ เหตุ การณ์ ที่ เป็น ไป ภายใน กำแพง แล้ว ก็ ตัก สีน เท่า ที่ เห็น ที่ นึก แทน ที่ จะ รอ คำ ตัก สีน ไว้ พยายาม เข้า ไป ตรวจ คุ ภายใน กำแพง ใ้ รหัน ดั ห ดั ดอง แท้ เสีย ก่อน เช่น วิชา ของ ผู้ ที่ การ ศึกษา ได้ ผัก ผน ใจ แล้ว ว่า ไม่ ได้ ตัก สีน ง่าย ๆ หรือ ตัก สีน โขย คน ไม่ อยู่ ใน ที่ ที่ จะ ตัก สีน ได้ อัน จะ เรียก ว่า ยัง ไม่ มี สิทธิ ที่ จะ ตัก สีน ก็ ไม่ ผิก เพราะ ไม่ ทราบ ความ ละเอียค ไม่ แปร ถ จาก ผู้ ที่ เคา คุ อยู่ นอก กำแพง ตัก สีน เอา ตาม ซอ มใจ ทั่ว ฉะนั้น. ข้าพเจ้า ขราร ภา แก่ พ่อเด็ก ว่า.

พ่อเด็ก ช่าง คิค ช่าง นึก แต่ พ่อเด็ก ยัง ไม่ ได้ อ่า ม พระราช บัญญู ติ ประถม ศึกษา กับ หลัก สูตร ประถม ศึกษา ให้ ละเอียค ข้าพเจ้า เป็น ครู ข้าพเจ้า จึง ทราบ กระจก อก อยู่ ข้าง. พระราช บัญญู ติ นี้ เณท์ เด็ก ได้ เรียน ประถม ศึกษา ไม่ เลือ ก เพศ ไม่ เลือ ก ชาคิ ไม่ เลือ ก ศาสนา

ตอนที่ ๕ ความ เห็น พ่อเด็ก เรื่อง พระราช บัญญู ติ ประถม ศึกษา ๒๔๖๗
 เพราะ เป็น พระราช ประสงค์ แต่ง พระบาท สมเด็จ พระเจ้า อยู่หัว ของ เรา ที่ จะ พระราช ทาน การ ศึกษา ขึ้น ประถม แก่ ทวย ราม ฎร ของ พระองค์ ทั่ว พระราช อาณา จักร. (คุ คำสั่ง ของ เสนาบดี กระทรวง ศึกษาธิการ ลง วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๔๖๗.) หลัก สูตร ประถม ศึกษา ที่ พระราช บัญญู ติ บัง คับ ได้ เรียน ทั่ว ศร่า นี้ เด็ก จะ ต้อง เรียน อย่าง เร็ว ห้า ปี สาม ปี ทั่น เรียน วิชา สามัญ พอ อ่า ม เขียน คำ แฉน ได้ เท่า ความ ต้อง การ ของ คน สามัญ ไม่ ถึง เป็น เสมียน ได้ กับ ู ร้าง ภาย ของ ทั่ว ู ร้าง เมือง ของ ทั่ว ู โลก เพียง กว้าง ๆ สรุ ป ว่า เป็น มนุษย วิทยา ที่ คน สามัญ ใน สมัย นี้ ต้อง ู. คือ ถ้า ใคร ไม่ ไป เข้า เรียน มัธยม ศึกษา ซึ่ง อยู่ นอก บัง คับ เพื่อ เข้า ู ราม เ่ง ประเภท อาชีพ ขึ้น สูง ขึ้น ไป ก็ ต้อง เรียน ึ น ปลาย ของ ประถม ศึกษา ซึ่ง มี วิชา อาชีพ เป็น ระบุ ก สัน หลั กับ วิชา สามัญ แฉก ต่อ ไป ชิด เล็ก น้อย พอ ควร แก่ เวลา. วิชา อาชีพ ที่ เรียน กัน ก็ ต้อง กสิกรรม เป็น ใหญ่ เพราะ ประเทศ เรา ตก อยู่ใน ยุค เพาะ ปลูก ั ตัด กรรม พาณิชย การ เป็น แก่ ทั่ว แฉก เช่น วิชา สามัญ. เมื่อ บุตร ชาว นาค คน ไค เรียน จบ ประถม ศึกษา ทั้ง ขึ้น ั น ขึ้น ปลาย พัน การ เณท์ ไป แล้ว ผู้ หัน มือ ก็ ควร ือ โด อย เสมียน หรือ ประกั ั ได้ ทัค เท่า กับ ั ย คิน สอ ่ ากกา ถ้า ไม่ ยิง กว่. ผู้ หัน ก็ ควร ทำ งาน หนัก กลาง แฉก และ ุ น กับ โคน ทม และ ะไร ๆ ได้ ทุ ก อย่าง ทั้ง ที่ พ่อเด็ก คิด ว่า เป็น ความ ขบรม ของ

ระ ไป ตั้ง เป็นศูนย์ กลาง สำหรับ มณฑล ภาค ใต้ ที่ ชาย ทะเล ตำบล ยาง สะพาน แล้วศูนย์ กลาง สำหรับ ภาค อื่น ๆ ก็ จะ เกิด ขึ้น ตาม โอกาส แห่ง การ เงิน. ที่ พระประ โทณ ได้ ยิน ว่า ต่อ ไป จะ เป็น โรงเรียน ฝึก ศึกษ ศึกษ กรรม ของ มณฑล นคร ชัย ศรี.

พ่อ ดึก ยัง ไม่ พอใจ และ ทว่า ข้าพ เจ้า เห็น ครู รู้ เรื่อง การ ศึกษา มาก ก็ เข้า คุย การ ศึกษา มาก เกิน ไป. แด ขอก ว่า ครู โรงเรียน พระ ชา ยาล เกี่ยว มี ได้ เงิน เกือบ แยก บาท สิบ บาท ยี่สิบ บาท. อย่าง สูง ไม่ เกิน ยี่สิบ ห้า บาท ความ รู้ ก็ เพียง มัธยม ๑ มัธยม ๒ โดย มาก และ มี เป็น เด็ก หมู่ บาง แดง คน หนึ่ง ต้อง สอน ฝึก เรียน มาก ๆ. ยัง สอน ไม่ เห็น คุย. จะ เขา ผล อะไร? อึ้ง เมื่อ ฝึก ศึกษ ศึกษ กรรม เสร็จ แล้ว ครู เหล่า นี้ จะ ต้อง ได้ เงิน เกือบ ไม่ น้อย กว่า ยี่สิบ บาท. จะ เขา คน เก่า ไป โทณ เสีย? และ จะ เขา เงิน ที่ โทณ มา ให้ สำหรับ คน ใหม่? เงิน ศึกษา พอดี เวลา นี้ ก็ ได้ ยิน ร้อง ก็ ว่า ไม่ ค่อย พอ อยู่ แล้ว ไม่ ใช่ หรือ?

พ่อ ดึก วัน นี้ รุณ แรง มาก แต่ แด ทนาย ที และ แด หัก อย่าง ไหว ก็ พุค ออก มา อย่าง หึน. คำ ถาม ของ แด มาก มาย นึก ข้าพ เจ้า ชี้ เกียร ทอย จึง หึง เสีย แต่ แด แด ก็ คอย ของ แด เอง ให้ ข้าพ เจ้า พัง ว่า. จะ หาก มี ความ รู้ ตาม บ้าน นอก เกี่ยว นี้ ยัง หาย ยาก ที่ พอ หา ได้ ก็ เด็ก หมู่ ๆ. และ ความ รู้ จะ เขา ให้ ยัง ยวดย ขึ้น ไป กว่า มัธยม ๑ มัธยม ๒ ก็ จะ หา ได้ เพียง สอง สาม คน กระจ กระจ จะ เขา กัน ตั้ง ห้าสิบ ทั้ง ร้อย ก็ ไม่ ใ้ อยู่ เอง. ช้อ หึน แด ไม่ ว่า เด็ก หมู่ ออก จาก โรงเรียน

ตอนที่ ๕ ความเห็นพ่อ ดึก เรื่อง พระราชบัญญัติประถมศึกษา ๓๐๑

มา หยก ๆ บาง ที จะ จำ เียง ครู ใน โรงเรียน ของ คน มา ทั้ง ทำ สอน ได้ วง ใจ กว่า เขา ผู้ ใหญ่ ๆ ที่ ไม่ เคย เข้า โรงเรียน มา รุ่ม ร่าม สอน. แต่ ที่ แด ว่า หึน. เมื่อ ครู ศึกษ กรรม ที่ มณฑล ศึกษ สำ เร็จ ออก มา แล้ว จะ เขา พวก ครู เก่า ๆ หมู่ ๆ เหล่า นี้ ไป ไ้ ไ้ ไ้. จะ ใ้ ออก เสีย กระ หึน หรือ? และ จะ เขา เงิน ที่ โทณ มา ให้ ครู ฝึก ศึกษ สำ เร็จ แล้ว เหล่า นี้ เพราะ เงิน เกือบ แยก บาท จะ ต้อง ทวี เป็น ยี่สิบ บาท? ข้าพ เจ้า ชี้ ว่า เพราะ ศึกษ ศึกษ ที่ เห็น คน หมู่ ถ้า เห็น คน ผู้ ใหญ่ มี ครอบ ครวั แล้ว จะ ใ้ ยาก มี เด็ก หมู่ ๆ กำลัง เรียน ส่ำ ให้ ไป เข้า โรงเรียน ศึกษ กรรม ของ มณฑล แทน คน ที่ เรียน สำ เร็จ ออก มา ก็ แล้ว กัน. ถ้า วิชชา ของ ใคร จะ ยัง บก พ้อง ยัง รัย เข้า โรงเรียน เช่น นี้ ไม่ ใ้ ก็ ใ้ เรียน เพิ่ม เติม ใน โรงเรียน สำ มัญ เสีย หน่อย ก่อน ที่ เสีย อี ก คน เคย สอน มา แล้ว พอ ใ้ ชุบ ทั่ว ทั่ว ทั่ว ออก มา ก็ สอน ได้ ครอบ ครอบ ที่ เกี่ยว. เงิน เกือบ ก็ อาจ ใ้ มาก กว่า คน ไม่ เคย สอน ถ้า มี เงิน จะ ใ้.

ก็ ส่วน เงิน จะ เขา ที่ โทณ? พ่อ ดึก ยัง ชัก ช้อ นี้ ต่อ ไป. ที่ โทณ เก็บ ศึกษ พุติ ยาก เกี่ยว ยัง ใ้ สอน เป็น สอง บาท สาม บาท ได้ แต่ ที่ เกี่ยว นี้ เก็บ ถึง สาม บาท อยู่ แล้ว ก็ มี หลาย ตำบล จะ ใ้ เงิน มา จาก โทณ? การ ที่ จะ เข็ม อัครา เก็บ ใ้ สูง กว่า นี้ จะ ทำ ได้ หรือ? ทำ ไม่ ใ้ ทั่ว ทั่ว กระ เป้า เศรษฐี? ทำ ไม่ ใ้ เก็บ ตาม มี ตาม จน? บ่าว เสีย เท่า ใ้ นาย เศรษฐี เสีย เท่า ใ้ คน จน จะ ใ้ เงิน สัก เท่า ไ้? พระราชบัญญัติ ประถม ศึกษา ก็ เปิด ช่อง ใ้ แล้ว ว่า หรือ วิช หนึ่ง วิช ใ้ ซึ่ง สมุท เทศา

จักที่ ๆ เงิน นี้ จะได้เท่ากับ หรือ มากกว่า เงิน ที่เก็บได้ ตาม กฎหมาย ด้วย ซ้ำ. ข้าพเจ้า ขอให้แก อธิบาย เสีย ที่เกี่ยวกับ จัก อย่างไร แก ก็ อธิบาย ดังนี้.

หน้าที่ ราชกิจจา. ที่ จะต้อง ทำนี้ จะต้องให้ถึง หูคน ไม่ ไข้ถึง ตา เพราะ คนไทย มาก ยัง ไม่อ่าน หนังสือ. ยกอุทาหรณ์ เช่น โรงเรียน ประชาบาล ตำบล บ้านโทนก ประชุม นักเรียน แล้ว ครู สอน นักเรียน เรื่อง การ ปฏิบัติ หน้าที่. ยก ตัวอย่าง เวลา สงคราม แม่ทัพ ต้องการ ผู้รับ อาสาไป ทำ หน้าที่ ซึ่ง จะ เป็น อันตราย แก่ ชีวิต ไม่ ว่า ทหาร แดง ไท เมื่อ ได้ รับ คำถาม ว่า ใคร จะอาสาบ้าง คงมีทหาร ผู้กล้าหาญ ก้าว หน้า ออก จาก แดง เข้า รับ อาสา ทั้ง นี้ เพราะ อะไร ? เพราะ เขา รู้ สึก ความ สำคัญ ของ หน้าที่. ถ้า ทหาร คน ไท ได้ รับ หน้าที่ เช่น นั้น แล้ว เขา ก็ ไป ทำ จน สู้ ความ สามารถ ของ เขา ถึง เขา จะ ต้อง เสีย ชีวิต เขาก็ คง พยายาม ให้ ภัย ใน หน้าที่ ของ เขา สำเร็จ. ทั้ง นี้ เพราะ อะไร ? ก็ เพราะ ความ ซื่อ สักย ก่อ หน้าที่ ของ เขา นั้น เอง. หน้าที่ นี้ จะ เป็น เวลา สงคราม หรือ เวลา สงบ ก็ ต้อง มี สำคัญ เข้ากัน. พอ สอน เรื่อง หน้าที่ ขบ แล้ว ครู ก็ บอก แก่ นักเรียน ว่า บัณฑิต โรงเรียน มี หน้าที่ จะ มอบ ให้ นักเรียน ไป ทำ. หน้าที่ นี้ ก็ คือ ให้ นักเรียน จำ คำ ที่ เขียน ไว้ บน กระจกาน คำ นี้ ได้ ขึ้นใจ ครู พลิก กระจกาน คำ หน้าที่ เขียน ไว้ เสร็จ แล้ว ออก ให้ นักเรียน ดู เมื่อ กลับ ไป บ้าน ให้ นักเรียน เอา ความ ที่ จำ ได้ นี้ ไป เล่า แก่ บิดา มารดา พี่ น้อง อานาญาติมิตร ให้ ทราชมาก

ตอนที่ ๕ ความเห็น พ่อเด็ก เรื่อง พระราชบัญญัติ ประถมศึกษา ๓๐๕ คน ที่ สุก ที่ จะ บอก ได้. ต้อง พูด ให้ ถูก ตาม ที่ จก นี้ และ พูด ละ เเพาะ เท่านี้ เท่านั้น. ห้าม ไม่ได้ พูด อะไร นอก นี้ เป็น อันขาด. หน้าที่ เช่น นี้ ใคร จะ สามารถ รับ ทำ ได้ บ้าง ? ถ้า ครุ พุค คี นักเรียน เป็น รับ ทุกคน. เมื่อ นักเรียน รับ แล้ว ก็ กำชับ ให้ ไป ทำ หน้าที่ ได้ ดี ที่ สุก. ทั้ง นี้ นักเรียน ที่ โรงเรียน บ้าน โทนก รับ คน ก็ คิด ว่า ไป ประภาศ ราชกิจจา. เป่า หู คน ได้ คน ละ ๕ คน ก็ได้ มี คน รู้ เรื่อง ที่ ต้อง กวารถูรู้ เป็น จำนวน ๕๐๐ คน แล้ว. การ ออก ราชกิจจา. ชนิด นี้ จะ ออก เดือน ละ ครั้ง ก่อน ก็ได้ แล้ว ภายหลัง มี เรื่อง มาก เข้า ก็ ออก เป็น ราย ชั้ว หรือ ราย สัปดาห์ ต่อ ไป. เป็น อัน บ้าน โทนก ได้ ทำ หน้าที่ ราชกิจจา. ด้วย ไม่ ต้อง ลงทุน สัก สดางค์ เกียว แต่ ได้ ประโยชน์ ยิ่ง กว่า ชื่อ ราชกิจจา. ไป ไป รย แจก ตาม โรง หา แม้ ที่ กลอง แจก อย่าง ไบ ปลิว โรง หนังสือ เสีย อีก.

พ่อเด็ก บอก ว่า ที่ บ้าน โทนก เขา มี กระดาษ เมื่ ว่า ที่ จก ใน กระจกาน คำ ต้อง จก เพียง ว่า แม่ จำ บ้าน กระแส ให้ เงิน แก่ ศึกษา ประชาบาล บ้าน กระแส ๓ บาท เมื่อ เดือน หก เจ้า แก่ สู้ ทลาค กระทุ่ม เปียก ได้ แก่ ศึกษา ประชาบาล ตำบล ทลาค นี้ ๘ บาท เมื่อ เดือน ห้า กำนั้น ก็ โคน พริก ให้ เงิน แก่ ศึกษา ประชาบาล ตำบล ของ เขา ๕ บาท เมื่อ เดือน เจ็ด. เขียน ทั้ง นี้ ไม่ เกิน ๕ ราย เพื่อ ไม่ เกิน กำลัง ของ เด็ก ที่ จะ จำ ไป และ ต้อง ระวัง ที่ สุก ที่ ไม่ ให้ มี คำ เรือ ไร อยู่ใน นั้น เพราะ ต้อง การ ทำ หน้าที่

